

YENİDEN FETİH: BİR KOLOMB SONRASI YENİ DÜNYA

1992, Amerika'nın Avrupalılar tarafından istila edilmesinin 500. yılıdır. Kolomb ABD'de hâlâ bir ulusal kahramandır ve ABD'li öğrencilere hâlâ Kolomb'un, fetih ve zorbalık yoluyla egemen olmanın şiddet dolu tarihini yasallaştırmak için Amerika'yı "keşfettiği" öğretilir. (500 yıl gibi kısa bir süre önce orada bulunanlara ne oldu?) Avrupalıların, "Yenidünya"ya yaptıkları bu ilk gezinin mirası, ABD'deki çağdaş yaşamın karşıtlıklarla dolu devralınmış ikileminde hızlandırıcı bir etken olmayı sürdürmektedir.

Berlin Duvarı yıkılınca, ABD-Meksika arasındaki duvar pekiştirilmiştir. San Diego/Tijuana sınırı (dünyada en çok geçiş yapılan uluslararası sınır) iki ülkeyi 6 mm'lik bir çelik duvarla ayırır. ABD Sınır Devriyeleri ile "vatandaş eylemi" yapan grupların, göçmen işçilere saldırıları artar. Afrikalı Amerikalılar ve Latin halk, Los Angeles'te boş verilmeye, yoksulluğa ve dışlanmaya karşı ayaklanır. ABD, dışlamayı, içe alma kılıfı içinde sürdürürken, dünya küresel bir yergiyle seyrediyor. İkiyüzlülüğün, özgürlük ve demokrasinin, kendi kendini zorla kabul ettiren savunucusu olarak foyası ortaya çıkar. Yeniden Fetih (La Reconquista), 500 yıl önce başlayan şiddet ve soykırımın çocuklarını göz önüne alarak, onların, seslerini duyurmaları peşindedir. Bu sesler, Yeni/Eski Dünya Düzeninin koloni karşıtı görünümünü temsil ederler. ABD'de bu sesleri, siyasal süreci kesintiye uğratarak ve eğitim ile ekonomik fırsatları sınırlandırarak susturmak için sürekli çaba gösterilmektedir. Bunun, Ulusal Sanat Vakfı'nın kısıtlanması, Afrikalı Amerikan rap gruplarına saldırılması ve sinema, radyo ve televizyonun sansür edilmesi gibi pek çok örneği bulunmaktadır. "Siyasal doğruluk", nasıl ilerici düşüncüye karşı kullanılan bir terimse, "revizyonist" terimi de, kendi ortak deneyimlerini/tarihlerini yazanlara saldırmak için kullanılır. Bunlar dikkatleri, asıl üzerinde durulması gereken haksızlık ve ABD kurumlarının toptan değişim zorunluluğundan başka yere çekmek için kullanılan etiketlerdir. Sömürgeci güçlerin, uluslararası işlevselsizliği, ne yazık ki apaçık ortadadır. Gezegenimiz için, yeni bir dünya paradigması ve dünya düzenleri ya da hiyerarşileri yerine, karşılıklı saygıya, işbirliğine ve ayrıcalıkların bir yana bırakılmasına dayanan bir insanlık ailesinin gelişmesi gereklidir. Aşağıdaki denemeler, bu sergide çevreleri/enstalasyonları gerçekleştiren her sanatçının/takımın dolaysız sesleridir. Her enstalasyon, Yenidünya Düzenini zorla kabul ettirmeye çalışanlar onaylasa da onaylamasa da, Kolomb sonrası Yenidünya'da yeniden tanım kazandırılmaya çalışılan konuları göz önünde bulundurur. Bu sanatçılar, her gün biraz daha yükselen ortak sesi temsil ederler.

Amalia Mesa-Bains, "On yılın Amblemleri: Sınırlar" adlı enstalasyonunda simgesel bir kurgu kullanarak "bugünün yansıması için geçmiş dönemlerin bilgilerinden söz eder. Yapıtı "bellek ve tören" aracılığıyla, geçmişe yeniden sahip çıkma ve bugünü eski durumuna döndürmeyi dile getirir. ABD'de "Amerikalı" ve renkli olmak, yitirmek anlamına gelir; tarih yitimi, ataların yitimi ve

mutlak benlik yitimi... Pek çok çağdaş sanatçı/yazar/renkli, benlik ve topluluk duygularını yeniden, görsel, yazılı ve sözlü dil aracılığıyla kazanmakta.

Hulleah Tsinhnahjinnie, kendi Navaho/Dine geçmişini kullanarak "Nüfus Sayımı" adını verdiği bir "geleneksel/çağdaş" barış/parçası, bir kum resmi ve videodan oluşan enstalasyonu gerçekleştirmiştir. Video ile geleneksel sayılabilecek bir sanat biçiminin birlikte kullanılması, aynı anda bir kaç dünyada birden yaşamının karmaşıklığını ve ikilemini ortaya çıkarır. Hulleah'ın sesi bir şifa vericinin, sanatçının, kadının ve bugün ABD denen yerin bir yerlisinidir. Chicano (ABD'deki Meksika asıllılar) ve Yerli Amerikalı arasındaki karışık ilişki, 500 yıl öncesine iner. Chicano Hareketi, Meksikalı Amerikalıların Yerli köklerini incelemeye yarayan bir altyapı sağlar. Şu anda ABD'de yerlilerin ırklarının saflığı konusunda, hükümet tarafından "yerlileri/sanatçıları sömürülmeden koruma" adına öfkeli bir tartışma sürmektedir. Yerli olmayan sanatçılar tarihsel olarak sözüm ona "Yerli Amerikan Sanatı" nı üretmiş ya da aslında yerli halkın işinin sömürülmesinde ya da büyük kazançlar elde etmede aracı rolü oynamıştır. Ancak bu kural, "resmî ABD onayı" olan bir Kabile kimlik kartı gereksinimi olmayan yerli insanlara karşı kullanıldığı için, iç çatışmalar yaratmaktadır. "Nüfus Sayımı" bu durumla ilgilidir.

Richard Lou ve Robert Sanchez "Giriş, Kabul Edilmek Değildir" adlı enstalasyonunda, ABD'deki pek çok renkli insanın gerçeğini göz önüne alır. Ekonomik, toplumsal ve siyasal engellerden ötürü, çoğu görünmezlik boyutlarında sınırsallaştırılmıştır. Farkına

varılanlar, ancak olumsuz tanımlardır; suçlular, uyuşturucu satanlar, yoksullar ve eğitimsizler, şiddet ve her zaman daha azı. Burada sözü edilen sınır, ABD ile Meksika arasındaki Uluslararası sınır değil, ABD'nin içindeki sınırlardır. Çağdaş sömürgecilik, düşüncede var olduğunda ne kadar pişkinleşebiliyor. O zaman da biraz dıştan baskı gerekiyor, çünkü polislik içerden - kişilik içinde- yapılıyor. Sömürgeleştirilen, bu noktada kendi mağduriyeti içinde ne gibi bir rol üstlenir ve biz bunu nasıl kırıp çıkarız? Dolayısıyla bütün bu enstalasyonlarda yeniden sahip çıkma ve eski duruma getirmenin yinelenen satır arası anlamlarının önemi görülmektedir.

David Avalos ve Deborah Small'un "mis . ce . ge . NATION" (İrk Karışımı) da ABD'deki renklilerin gerçeğine dikkat çeker. Bu sanatçılar, dış görünüşe odaklanmış ve ırk ve saf ırk kavramlarını, yaygın kültür (televizyon ve sinema) ve tarihsel resim bağlamında irdelemişlerdir. Pek çoğu için, cildinin koyuluğuna ve konuştuğu dile bağlı olarak, ABD toplumu içinde tartışmaya girebilmek için her gün savaş vermek söz konusudur. İrk, sınıf ve cinsiyet birleşimi, kişinin ABD toplumu içindeki ekonomik ve toplumsal konumunu belirlediğinden pek çok beyaz için doğal bir kabul olan ev, iş ve sağlık yardımı, çoğu renkli ve

yoksul beyaz için elde edilmesi zor ya da olanaksızdır. Bu enstalasyon, bütünüyle, bugün ABD'de, çok kültürlülük, ırkçılık, karışık evlilik ve kurumsallaşmış ırkçılık üzerine var olan söylemlerle ilgili olan zor konuları mizah ve nükteyle işler. Gelecek, kişisel ve geçmiş tarihlerimize sahip çıkmak, onları özgürleştirmek ve eski durumuna getirmektir. İnsanlarımızın, 500 yıllık baskı ve soykırıma direnmeleri ve var olabilmelerini kutluyoruz.

Patricio Chavez

La Reconquista: A Post-Columbian New World

1992 marks the 500 year anniversary of the European invasion of the Americas. Columbus remains a national hero in U.S., and U.S. school children continue to be taught that Columbus "discovered" America to legitimize a violent history of conquest and domination. (What has become of the peoples who were there a short 500 years ago?) the legacy of the initial voyages of the Europeans to the "New World" has remained the hemispheric catalyst for an inherited dichotomy, full of the contradictions of contemporary life in the U.S.

As the Berlin wall came down, The wall between U.S. and Mexico was reinforced. At the San Diego/Tijuana border (the most traversed international border in the world) a reinforced 1/4" steel wall separates the two countries. Attacks on migrant workers by the U.S. Border Patrol and "citizen activist" groups increase. African-American and Latino people rebel in Los Angeles neglect, poverty and isolation. The world watches a global irony as the U.S. continues to practice exclusion in the guise of inclusion. the clock of hypocrisy as the self-imposed champion of freedom and democracy has worn thin.

La reconquista seeks to address and give voice to those people who were born of the violence and genocide which began 500 years ago. These voices represent the counter-colonial view of the New/Old World Order. Continued efforts rise in the U.S. silence these voices through obstruction of the political process and limitation of educational and economic opportunities. There are many examples, such as the constriction of the National Endowment for the Arts, attacks on African-American rap groups, and censorship in films, radio and television. "Political correctness" is a term used against progressive thought, as is the term "revisionist", used when attacking people who are writing their own collective experience/history. These are labels used to deflect attention from the real issues of inequity and the imperative of wholesale change of U.S. institutions.

The international dysfunctionality of the colonial powers is painfully evident. A truly new world paradigm is necessary for the planet and the human family to flourish, one not based on world orders or hierarchies but on mutual respect, collaboration and relinquishing of privilege.

The following essays are the direct voices of each of the four artists/teams who have created the environments/installations. Each installation addresses areas which are being redefined in the Post-Columbian New World, whether or not those attempting to impose a New World Order accept it or not. These artists represent a collective voice which is growing louder by the day.

Amelia Mesa Baines speaks to the "knowledge of the past for reflection of the present" by using emblematic structures in her installation "EMBLEMS OF THE DECADE: BORDERS." Her installation speaks to the reclamation of to the past and

recovery of the present through "memory and ceremony." To be an "American" and a person of color in the U.S. has meant loss, loss of history, loss of ancestry and ultimately loss of self. Many contemporary artists/writers/people of color are regaining their sense of self and community through language--visual, written and spoken.

Hulleah Tsinhnahjinnie uses her own background as a Navajo/Dine to create a "traditional/contemporary" peace/piece, a sand painting, video installation entitled HEADCOUNT. The combination of the video and a so-called traditional art form reveals the dichotomy and complexity of living in several worlds at once. Hulleah's voice is that of healer, artist, woman and a person indigenous to what is now called the United States of America. The relationship of the Chicano and the Native American is complex--it goes back 500 years. The Chicano Movement is provided a framework for looking at the Indegenous roots of the Mexican American. Currently in the U.S. government "to protect native people/artists from exploitation". Non Native artists have historically produced so-called "Native American Art" or acted as middlemen to make huge profits and exploit the native people whose work it is. However this law has created internal conflict because it is being used against native people who do not need nor care for "official U.S. sanctioning" by having a Tribal ID #. HEADCOUNT addresses this situation.

Richard Lou and Robert Sanchez, in their installation entitled ENTRANCE IS NOT ACCEPTANCE, address the reality for many people of color in the U.S. Because of economic, social and political barriers, many have been marginalized into invisibility. Whatever acknowledgements does take place is a negative portrayal--criminals, drug dealers, poor and uneducated, violent and always less than equal. The border they address is not only the international border between the U.S. and Mexico, but the borders within the U.S. How sophisticated contemporary colonization has become when it exists within the mind. Then, little external pressure is necessary because the policing is done internally--within the self. What role do the colonized play in their own victimization at that point and how do we break out of it? Thus, the importance of the repeated subtext of reclamation and recovery in all of these installations.

Mis ce ge NATION by David Avalos and Deborah Small also focuses on the reality of people of color in the U.S. Their focus is external, and looks purity. For many, depending on how dark your skin is and what language you speak, there exists a daily struggle to negotiate within U.S. society. What is taken for granted by many white people such a home, job and health care is difficult or impossible to attain for many people of color - and poor white people, since a combination of race, class and gender determines one's economic status in U.S. society. This installation addresses difficult subjects with humor and wit, subjects that have everything to do with a current discourse in the U.S. on multiculturalism, racism, mixed marriage and insitutional racism.

The reclamation, liberation and recovery of our personal and ancestral histories is the future. We celebrate the resistance and survival of our peoples in the face of 500 years of oppression and genocide.